

LIBRIS

We know
books

Copyright © Hyperliteratura, 2022, pentru prezenta ediție.

www.Hyperliteratura.ro
office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă,
consumați minimum două cărți pe lună.

www.Facebook.com/Hyperliteratura
www.Instagram.com/editura.Hyperliteratura
www.Tiktok.com/@ed.Hyperliteratura
www.Youtube.com/Hyperliteratura

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/Cartea-lelelor

Tehnoredactor: Dan Iancu
Corectori: Florin Iaru, Teodor Hossu-Longin

Coperta și ilustrațiile cărții © Bogdan Andronic

Tiraj 1 (mai 2023): 2.500 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSE, ANDREI

Cartea lelelor / Andrei Ruse. - București : Hyperliteratura, 2023

ISBN 978-606-9671-28-3

821.135.1

ANDREI RUSE

CARTEA LELELOR

A doua parte a trilogiei *Ultimul împărat nemuritor*

Cu ilustrații realizate de
Bogdan Andronic

CUPRINS

Întâmplările din Cartea Blestemelor.....	9
--	---

**Prima parte
Tărâmul Gheonoaei**

1. Sihla Samodivelor.....	23
2. Înfruntarea Zmorei.....	45
3. Cohalmul hârcilor.....	67
4. Făgăduința Amonei.....	81
5. Sascele ielelor.....	99
6. Iertarea Măiestrei.....	113
7. Șaraimanul.....	127

**A doua parte
Moșiile Scorpiei**

1. Cătunele arcobazilor.....	139
2. Prima noapte de libov.....	157
3. Colții ascuțiți ai crâșnicului.....	171
4. Huceagul Bohâncilor.....	189
5. Mesernița brehnelor.....	213
6. Hrismosul lui Bonza.....	231
7. Cele trei capete de foc.....	247

**A treia parte
Țara zmeilor**

1. Povestea ultimului împărat Verde.....	267
2. Vrerea lui Morok.....	287
3. În grădina mărului sângeriu.....	307
4. Cel din urmă blestem.....	327
5. Marama lui Salcotea.....	341
6. Dincolo de Munții Cascadelor.....	365
7. Temnițele Goței.....	383

ÎNTÂMPLĂRILE DIN CARTEA BLESTEMELOR

PRIMA PARTE PILDA LUMILOR

La fel ca primul copil al împăratului, și al doilea fiu al său, Aleodor, se născu fără să deschidă ochii și abia respirând, iar durerea craiului fu cu atât mai mare, cu cât împărăteasa lui mult iubită se stinse după născare. Știind că pruncul are zilele numărate, el făcu atunci ceva nemaiauzit, trimițând în taină, dincolo de zidurile regatului, ce nu mai fuseseră trecute de veacuri întregi, de când oamenii încheiaseră războaiele nesfârșite cu lighioanele, o armie alcătuită din cei mai bravi viteji, în speranța că vor găsi pe cineva care să știe ce blestem se pogorâse asupra vlăstarului său.

După două săptămâni însă, din Oastea celor O Sută și Unu se întoarseră doar șapte bătrâni pricâjiți, ce purtau pe armurile lor învechite însemnele crăiești. Conducătorul află astfel că cei șapte care dănuiseră nu doar că traversaseră primejdioasa Lume de Dincolo, dar pătrunseră și într-un tărâm uitat, aflat la marginea de Răsărit a lumii, cel al Tineretii fără Bătrânețe și al Vieții fără de Moarte. Aduseră de acolo cu ei un înțelept care cunoștea, pare-se, cum să-l reînvie pe prinț și astfel, după ce oștenii se prefăcură imediat în pulbere, căci așa erau orânduite timpurile – odată ce te întorceai din Împărăția de Răsărit înapoi, o zi trecea cât zece ani –, boierii cei mai loiali cârmuitorului, sfătuitorul său și bi-

biblioteca curții se adunară în Camera de Taină a palatului să asculte ce are de spus strainicul misterios.

Aflară de la acesta, deși la început nu crezură, că pilda lumilor era cu totul alta față de cea pe care o cunoșteau și, mai mult, că împărăteasa lor nu fusese o femeie simplă, din popor, așa cum știau, ci ea se ivise din burta maică-sii chiar pe hotarul dintre tărâmul timpului curgător și cel al timpului nesfârșit.

Mama împărătesei fugise cândva din lumea omenească, căci unui boier nemernic i se aprinsese inima după ea și îi ucisese ibovnicul, înveninat de zulie¹. Îndurerată peste măsură, simțind că nu mai are niciun rost, ea hotărâse să părăsească regatul și să fugă dincolo de ziduri, spre moșiile lighioanelor și ale ielelor. Nu după mult, văzând că merge tot mai greu și trupul parcă nu-i mai dă ascultare, își dădu seama că purta în pântec rodul iubirii pierdute. Sărmana trecu printr-o su-medenie de peripeții, una mai cruntă ca alta, de ajunsese să fie slujitoarea unui zmeu și apoi răpită de niște sfârnari și vândută peste mări și țări unui spân smintit, ce voia s-o ia de nevastă. Scăpă însă de toate și află de la un pustnic care avea peste patru sute de leaturi, o barbă împletită de șapte ori, și care citea o carte ce nu se termina niciodată, despre tărâmul Tinereții fără Bătrânețe și al Vieții fără de Moarte. Inima i se umplu de speranță că ar putea găsi un loc pașnic în care să-și crească odorul. Și merse ea și tot merse spre Răsărit, până ajunsese aproape de acest ținut și născu chiar pe răzoarele lui.

Cum pruncuța, odată ce-ar fi rostit sau gândit primul cuvânt, n-ar mai fi putut crește și-ar fi rămas de-a pururi

un plod – căci nemurirea în acel tărâm ocrotit de Zâna Oamenilor învăluia doar cuvântătoarele –, se sfătui cu cei de-ai locului s-o aducă pe copilă înapoi în regatul omenesc, să se îplinească cum îi era firea și, când s-o mări, să afle povestea ei și să se întoarcă apoi la mumă-sa. Așa făcură și un brav ostaș o duse în lumea oamenilor, lăsând-o în grija unei bătrâne ce avea o colibă chiar aproape de ziduri, pe care o puse să jure că-i va spune mai departe fetei istoria ce-o poartă, când va fi destul de mare s-o priceapă. Bătrâna se stinse însă înainte să-și țină jurământul și astfel copila nu-și află menirea. Rămase în lumea timpului curgător și ajunsese, la junețe, însăși aleasa împăratului.

De aceea prințul, prin ale cărui vene două feluri de sânge-i curgeau, muritor și nemuritor deopotrivă, nu putea deschide ochii. El nu era nici mort, dar nici viu, și se putea trezi doar prin săvârșirea unui descântec străvechi și o făgăduință a tatălui său: aceea că atunci când va împlini douăzeci de ani, i se va spune adevărul renașterii sale și va fi lăsat să plece spre Tinerețe fără Bătrânețe și Viață fără de Moarte, unde o ursită măreață îl așteaptă.

După ce-l aduse la viață pe Aleodor și renunță la cornul său de aur, în care purta Apă Vie, strainicul se prefăcu și el în pulbere, așa cum i-ar fi fost dat să fie demult pe plaiurile omenești. Împăratul însă, după ce se bucură să-l vadă teafăr pe fiul său, continuă sfatul domnesc și hotărî să nu-și respecte promisiunea. Făcu un legământ cu apropiatii săi ca aceea noapte să fie de-a pururi uitată și nicicând pomenită.

Biblioteca Fastal fu singurul care se opuse, căci el nu voia să răstălmăcească sortile atât de încâlcite ale zânilor,

1 (înv.) gelozie

considerând că mari năpaste îi vor aștepta. Îi propuse craiului să-l lase să plece de la curte, însă cârmuitorul nu acceptă, temându-se că poate peste ani și ani, fiul său și-ar putea afla profeția, iar odată ce Aleodor ar fi plecat, s-ar fi sfârșit și seminția Verzilor, primii împărați ai oamenilor. Astfel că în acea dimineață îl ucise cu sânge rece pe unul dintre cei mai fideli slujitori ai regatului.

PARTEA A DOUA ANII CUNOAȘTERII

De aici începe copilăria prințului, călăuzit și vegheat îndeaproape de Ghenadie, sfătuitorul curții, care-i va fi ca un tată. Când crește, învață la Cetatea Roșie și tainele armelor de la Tracos, conducătorul armiei și urmașul săgarilor-lupi, unde se împrietenește cu un oștean tânăr, Vlahan, singurul care își putea măsura forțele cu el. Căci Aleodor, pe lângă faptul că arăta o poftă de cunoaștere nestăvilă și citea toate tomurile din biblioteca palatului sau călătorea prin toate cotloanele regatului, avea și o vlagă nemaiîntâlnită.

El s-a implicat de timpuriu în rânduielile omenești, deschizând o bolniță uriașă a vindecătorilor și adunând cei mai iscusiți vraci din regat, apoi o sumedenie de case de învățătură, formând cu învățații vremii prima bucoavnă care se văzuse vreodată. Toate acestea și multe altele, spre disperarea lui Gorun Necioplitul, care se îndeletnicea cu vistieria împărăției și care îi reproșa lui Aleodor că-i mult prea risipitor. Prințul însă nu ținea cont de sfatul său și nici nu-l avea la

inimă. Iar tată-său îl lăsa să-și împlinească toate dorințele, ca să iubească și mai mult regatul și oamenii săi, fără să-i vină vreun gând de a pleca vreodată.

Lucrurile însă nu decurg cum se așteaptă craiul, căci în scurt timp prințului nu-i mai ajung doar învățăturile lumesti și vrea cu ardoare să afle ce-i în Lumea de Dincolo, de după ziduri, acolo unde află din bătrâni că ar mai trăi încă lighioane sau zmei și ar fi meleguri pline de magie. Aleodor nu vrea să se supună vechilor pravile – trecerea zidurilor se pedepsea cu moartea, ca nu cumva omul să stârneasă cine știe ce bale și să înceapă iar vreun război nesfârșit – și nu concepe ca lumea întreagă să nu fie cunoscută de oameni.

Mai mult, într-o noapte, aflându-se la un popas cu Vlahan și cu Tracos în Pădurea Roșie, se rătăcește înspre Miazănoapte, în Codrii Întunecați, unde îl întâlnește pe ultimul lup cu frunte de aramă, care avea mii de ani și se trăgea din Lumea de Dincolo. Acesta este primul care-i vorbește despre Tinerete fără Bătrânețe și Viață fără de Moarte, însă fără să-l lămurească și ce înseamnă, spunându-i că-l va aștepta să mai crească pentru a-i împărtăși taina.

În aceeași noapte, împăratul îl cheamă la palat pe vestitul profet Zurobaras să-i arate viitorul fiului său. Zurobaras îi spune craiului că viitorul se poate schimba în orice clipă, dar că, odată zărit, toate lucrurile din univers se mișcă de așa natură încât viziunea să se îndeplinească întocmai. Cârmuitorul are atunci de ales să nu afle ce se va întâmpla ori să riște și să vadă o fărâamă din alt timp, știind însă că ceea ce va vedea nu va putea fi schimbat. El îi cere lui Zurobaras să-i arate clipa de dinaintea morții lui Aleodor. Din sfera magică

a profetului, începe să se formeze o imagine a prințului, care este foarte bătrân și se află nu departe de palat, pe meleagurile omenești. Împăratul se bucură atunci nespus că a păcălit zâni, el înțelegând din plămuirea profetului că fiul său nu va pleca din regat, așa cum îi fusese sortit.

PARTEA A TREIA TIMPUL PROFEȚIEI

După cum era obiceiul, la împlinirea a șaisprezece ani, prințul trebuie să-și aleagă un telegar pe măsură. La curte vin crescătorii de cai cu armăsari unul și unul, însă feciorul împăratului nu e de găsit. Pe ascuns, el pleacă cu Vlahan spre ținuturile Helisului, unde auzise că se ține pe ascuns un târg în care se găsesc făpturi din Lumea de Dincolo.

Pe drum însă, opresc în dreptul lezerului Amintirilor Uitate, un lac adânc cu apa dulce și caldă, în care dacă privești prea mult, îți poți rătăci mințile. Neatent, prințul se pierde în nufării lacului și în față îi apar clipele reînvierii sale, când aude vocea tatălui său făcându-i promisiunea că, atunci când îi va veni timpul, îi va spune despre Tinerețe fără Bătrânețe și Viață fără de Moarte.

Răvășit, Aleodor își continuă călătoria și cumpără din târgul ascuns un mânz ca vai de el, dar despre care samsarul îi povestește că e de fapt armăsar de zmei și, odată ce va fi numit, atunci el de zece ori mai puternic va fi decât oricare și va putea chiar să vorbească în gând cu stăpânul său.

Întors la palat, are parte de furia întregii curți și a tatălui său, pentru că lipsise două zile, fără ca nimeni să aibă habar

de el. Auzind și cele petrecute, împăratul și boierii, cu excepția lui Gorun, vor să-l pedepsească, dar Aleodor răbuffle și le cere tuturor să-i spună ce înseamnă Tinerețe fără Bătrânețe și Viață fără de Moarte. Cum nimeni nu are de gând să-i istorisească adevărul, el pleacă să afle singur despre ce i-a fost scris în stele, iar Vlahan îl urmează, devenindu-i frate de cruce, printr-un legământ străvechi.

Urmează ani de pribegie, în care cei doi iau fiecare tărâm al regatului la pas, poate poate cineva o ști ce se ascunde în spatele vorbelor misterioase ce i le rostise lupul cu frunte de aramă. Aleodor se și îndrăgostește într-una din drumetțiile sale de o fată nespus de frumoasă, la obiceiurile udăturilor din Arcina, unde ea este aleasă Măiastră timp de un an, vestitoare a primăverii și ocrotitoare a pământului. Este furată de marele Dadazi, un tâlhar căutat demult de cavași pentru a fi adus în fața legii, dar prințul și Vlahan o salvează din mâinile lui.

Ghenadie îi mărturisește împăratului că lucrurile au mers prea departe și că fiul său ar trebui să afle adevărul. Știind că profeția este atât de aproape, craiul îl omoară atunci pe sfetnicul său, apoi îi cere lui Tracos s-o ucidă și pe Măiastră, pentru ca nu cumva fata să-l rănească pe Aleodor și să-l facă să vrea să părăsească împărăția.

Într-una din zile, Aleodor își numește calul, botezându-l Galben de Soare, după felul în care razele luminii îl făceau să lucească. Calul începe să-i vorbească în gând și îi povestește despre locul unde s-ar afla Știma Apelor, una dintre cele mai străvechi stihii ale Pământului, și că ea ar putea avea un răspuns la întrebările sale. Cei doi viteji o întâlnesc, însă, ca de obicei, nu deslușesc prea multe.

Prin văgăuna ei, un an trece în lume, iar pentru ei doar o zi. Atunci, cei doi fac o ultimă drumeție, străbătând regatul dintr-un colț în celălalt, pentru a ajunge din nou la lupul cu frunte de aramă. Speriați, câțiva ostași ai craiului, care fuseseră puși să urmărească fiecare mișcare a lui Aleodor, să fie siguri că nu va trece de ziduri, răpun bestia, nu înainte ca lupul să-i spună despre moartea Măiestrei, a lui Ghenadie, dar și despre faptul că tatăl său omorâse pe toți locuitorii Helisului, de unde își luase calul, pentru că făceau negoț cu lucruri și ființe blestemate din Lumea de Dincolo.

Prințul atunci hotărăște să plece din lumea oamenilor și este întâmpinat de întreaga armie a regatului, de Tracos și tatăl său. Neavând nicio șansă, se predă, însă nu înainte de a-l provoca pe boierul Cetății Roșii la un duel, pentru că o ucisese mișelește pe lana, Măiastra Arcinei. În luptă, Aleodor e aproape să-l învingă pe Tracos, dar în ultima clipă hotărăște să fie milos. Nesuportând însă faptele pe care le săvârșise la poruncile împăratului, acesta își trage singur vârful paloșului, iar toți cei din jur cred că prințul l-a omorât.

Pentru Aleodor și Vlahan urmează ani de temniță la palat. Tatăl său nu vrea să-l elibereze până nu va trece timpul profeției, numai că el nu știe că, în timp ce prințul o văzuse pe Știma Apelor, pentru el trecuse doar o zi, iar pentru restul un an.

Salvarea vine chiar când Aleodor se simțea lipsit de orice speranță, printr-o păpușă trimisă de aniversarea lui din partea lui Gorun Necioplitul. În ea, boierul ascunsese iarba hoților, care desfăcea orice încuietore, și astfel cei doi evadează. După o noapte în care străbat drumul de la palat până la

Cetatea de Aur a Darnei, îl întâlnesc pe Gorun, care le spune toate povestea nașterii prințului și a profeției, alegând să-l trădeze pe împărat, pentru crimele comise de acesta.

În zori, Aleodor și Vlahan trec zidurile, prin poarta dinspre Miazăzi.

I.

SIHLA SAMODIVELOR

Vreo trei ceasuri se scuseră de când Aleodor și Vlahan traversară zidurile. După ce străbătură în grabă câmpia întinsă care se zări imediat ce trecură de Poartă de Miazăzi a regatului, dădură de selbele¹ întunecate ale Lumii de Dincolo și se făcură pierduți în ele.

Crângurile acestea erau cu mult diferite față de codrii cu care ei erau obișnuiți. Pământul era negru și mâlos, umplut de uscături și vreascuri, pe care se întindeau licheni zgrunțoși și ncâlciți, iar pretutindeni se ițeau tâșari² crescuți peste tot felul de cioturi, unii peste alții, plini de rămuri bogate, care se aplecau atât de jos că abia puteai vedea, d-apăi merge printre ei. Nu era nici măcar o umbră de drum, iar prima zariște în care putură să șadă nițel, să-și tragă sufletele, se arătă abia după jumătate de zi.

1 (înv., rar, sau *sihle*) desișuri, păduri foarte dese (și tinere)

2 copaci piperniciți, nedezvoltați

– Să poposim aici, zise prințul vlăguit. Și să facem un foc, căci mi-a înghețat parcă și măduva oaselor.

Fârtatul său descălecă și se trânti pe jos ostenit.

– O să sleiești acolo, prietene.

– Nici că-mi pasă! râse Vlahan. Ieri pe vremea asta eram închis și n-aveam nădăjduire că voi mai simți prea curând răceala pământului. Și-acum, iată-ne: scăpați din palat, cutreierând Oblastiile de Jos și de Răsărit, umblând apoi chiar dincolo de porți, așa acum ne tot închipuiam de ani de zile. Totul încă-mi pare un vis. Dar nici că mă stingherește ceva! Prefer frigul și glodul ăsta degerat decât lehamitea unei temnițe, fie ea și una împărătească. Mai bine îmi dau duhul aici, secătuit și hămesit, decât să mai zac naiba știe unde zăvorât.

Aleodor zâmbi, înțelegându-l cum nu se putea mai bine.

– Știi unde suntem, Galben de Soare?

– Trebuie că ne aflăm în Sihla Samodivelor, dacă nu mă înșel, stăpâne. Așa-i spune acestui huceag. El este zidul sălbatic din capătul de Soare-Apune al astei lumi, de care nici lighioanele nu trec spre tărâmul oamenilor, atâta-i de jilav, că-i o povară să-l pătrunzi dintr-o parte în alta. Dar mai ales, după cum îi e și numele, e un ținut urgisit de zâne rele.

– Sunt primejdioase deci?

Galben de Soare fornăi:

– Înțelesul cuvintelor tale nu își are locul aici, căci primejdioasă e poate o haită de lupi. Ori vreun strigoi rățăcit. Tu cunoști doar despre iele și ceva vâlve, dar samodivele, cele care veghează aceste olaturi, sunt de multe feluri și mai crunte decât ți-ai închipui vreodată. De-ți vor răul, n-ai cum să scapi cu viață. Și de prind drag de tine, iarăși nu-i a bună,

căci îți vrăjesc mințile în jocurile și dansurile lor nepământeste. Nimenea nu le poate ține piept, căci toți înlemnesc la vederea lor, atâta-s de frumoase și îmbietoare. Numai de te privesc ori de te strigă, îți iau mana și duhul norocului. Aruncă cu farmece și boli dintre cele mai năprasnice. Să ne rugăm deci, de ne vor ieși în cale, să ne lase în pacea zânilor. Și-abia de vom scăpa de aici și vom trece de sihla lor, intrăm cu adevărat în olatul lighioanelor, care în trei țări se-mparte și-acela. Dar să călcăm noi acolo mai întâi și-om vedea!

Prințul nu mai fu atent la ultimele cuvinte ale calului, căci zări ceva într-un tufiș din apropiere. Își trase deodată din teacă sabia ce-o furase de la unul dintre gardienii din caraula palatului atunci când evadaseră, o ridică în aer și o aruncă învârtindu-se într-acolo, apoi imediat se auzi un scâncet fad.

– Ce-a fost? sări Vlahan imediat în picioare, speriat.

– Cina! surâse Aleodor, care merse după arma sa și scoase din desigurii un iepure răpus.

Făcură degrabă din câteva vreascuri găsite în jur un foc, care se aprinse cu greu din pricina crihalei³. Mai bine de un ceas le luă să-l stârnească. Săvârșiră apoi un proțap din două prăjini, jupuiră măgăoaia de iepuroi, pe care-l traseră printr-o țeapă și-l învârtiră până se rumeni deasupra jarului. Se înfruptară din el cu nesaț, de parcă n-ar mai fi mâncat de-o lună, după-aceea se-ntinseră amândoi.

– Nu crezi că tătâne-tău va trimite iar armia după noi?

– Și de-ar hotărî asta, atunci noi vom fi departe, având zile, dacă nu săptămâni înainte, zise prințul. Ar putea să țină chiar trei luni pline ori și-un leat până să creadă că am pără-

3 (inv.) umidității, jilăvelii

sit regatul, căci el n-are vreo mărturie. Va trimite toți oștenii și scormonitorii să ne scotocească până și sub pietrele din râuri și-n umbra firelor de iarbă, în toate colțurile împărăției. Dar cu fiecare ceas ce se va scurge, va fi tot mai deznădăjduit. Și când va pricepe, de-o va face și nu s-o sminti și mai strașnic pân-atunci, va ști în adâncul său că-i mult prea târziu, că noi ori ne-om fi dat ortul Zânei, ori vom fi pășit deja în Tinerețe fără Bătrânețe și Viață fără de Moarte.

Vlahan surâse trist.

– Abia acum simt pe de-a-ntregul, Aleodor, că nu voi mai revedea nicicând plaiurile noastre omenești. Că nu-mi voi mai îmbrățișa părinții, iar de oi apuca să trec hotarele către regatul din Răsai, suspină el ușor, doar câteva zile vor trece până ai mei s-or prăpădi de tot. Încerc să cuprind cu mintea mea simplă ce-i de necuprins și nu înțeleg cum zânii și zânele au îngăduit ca aste două timpuri să poată sălășlui deodată pe pământ. Atât de nefirească și de tulburătoare îmi pare bălmăjirea vremurilor, că mă sperie. Ca și nebănuitele spirite ce trag ițele acestor forțe străvechi. Uneori mă gândesc și la ursita ta mare, la cele rostite de Știma Apelor, și mă-nfior de câte lucruri necunoscute ne-așteaptă.

– Crezi că pe mine nu mă-nvăluie uneori stideala⁴? Crezi tu că n-am clipe când visez la zilele tihnite de la palat? Dar ce viață ar fi aia, fără să cunoști măcar o fărâmə din magia ce se ascunde în spatele mersului lumii, fie ea atât de încâlcită că nici n-o poți dumeri? Abia acum mă simt în sfârșit liber și ne-încătușat. Și nu de lanțuri, frate, ci de dogme-nvechite și frici. De obiceiuri păstrate și rânduite de atâta timp, că nimeni nu mai știe nici când, nici de ce au pornit. De întrebările care

4 (inv., rar) sfială; aici, cu sensul de *temere*

nu se mai pun și aceleași răspunsuri prăfuite. Închipuie-ți numai câte locuri uimitoare și deopotrivă îngrozitoare vom desluși, cât alții n-ar fi făcut-o nici de-ar fi trăit de zece ori.

– Aveam șapte ani, Aleodor, când pentru prima dată am știut, când am simțit adânc înăuntru că locul meu nu poate fi în Tape. Deși iubeam dealurile acelea pline de cai sălbatici, doar ai fost și tu vrăjit de minunățiile de-acolo. Și cu toate c-aveam orice-și putea dori un plod, o stavă nemaivăzută, un cămin pe care eu îl vedeam cât un conac, păduri nesfârșite și văi cât nu puteai cuprinde cu ochii, până la poalele Malvasului, de unde zicese c-ar coborî sufletele din Lumea de Sus, ceva mă trăgea în afară. Voiam să văd împărăția toată cât e de mare, să ajung până la Cetatea Roșie, care atunci mi se părea fiind pe cel mai îndepărtat tărâm.

Ai mei s-au jelit și s-au rugat de mine cu zilele să nu plec. Ce nu mi-au promis și răspromis! Tare i-am mai mâhnit și nici măcar nu i-am putut lămuri. Dar au consimțit, oricât de greu le-o fi fost. Căci și pentru mine zilele acelea fură anevoioase și crunte – mă simțeam vinovat de faptul că n-o să mai fiu acolo să-i ajut cu herghelia, c-o să-i las singuri la bătrâneți, în loc să-i bucur cu o familie mare, cum ei și-ar fi dorit... Am plecat c-o traistă și cu sufletul îndoit, ori, cum mai zic moșii uneori, cu rădăcinile frânte. Așa am gonit, cu trupu-mi ca bușteanul unui copac smuls din locul său, cu lujerii uscându-i-se de durere.

Apoi, în cătănie, la zece ani numa', am intrat sub oblăduirea lui Tracos. Îți dai seama cum îmi plesnea pieptul de mândrie? Tu ai văzut boierii de când te-ai născut, dar noi, cei de rând, poate nu apucăm să-i vedem nici într-o viață.

D-apăi să te și ia unul sub pavăza sa. Și Tracos, cu toate păcatele lui, sărmanul, pentru mine atunci a fost ca al doilea tată. Trunchiul meu istovit de amărăciune a prins iar viață! Am vrut să devin oșteanul de care să fie cel mai mândru din toată armia. Visam să-i sting, atât cât puteam, dorul pierderii fiului său. Trudeam în fiecare zi cât alții-ntr-o lună, numai să-l văd luminându-se la față. Un leat, doi, și tot nu mi-a fost de-ajuns.

Am început să tânjesc la strajă. Nici Cetatea Roșie, nici împărăția nu-mi mai ajungeau. Voiam să văd cu ochii mei capul de Răsai al regatului și poate, mă rugam în sinea mea, poate, când mi-ar veni timpul și-oi sta singur de veghe, în singurătate, oi zări ceva, orice, din Lumea de Dincolo. Zi de zi, clipă de clipă, nutream să flu ă! mai bun, nici prin gând nu-mi trecea că n-o să văd zidurile. Și să am onoarea cea mai sfântă dintre ostași, de-a le veghea.

Apoi, ai venit tu... Țin minte și-acum ziua când Tracos m-a chemat să mă iau la trântă cu prințul însuși. Mi-au tremurat nădragii pe mine. Pân-aci mi-a fost, îmi zisesem. Ori mă dobori, căci puterea ți-era deja vestită, și îmi sfarmi visele, ori te pun eu la pământ și nici asta, mă gândeam eu, n-ar fi fost prea bine, să mă dușmănești că te-am făcut de ocară. N-a fost nici una, nici alta, slavă Zânei! Și ca frații am fost de-atunci. Ai venit cu pildele tale parcă din alte timpuri și lumi, cu fel și fel de cugetări de care nu mai auzisem, visând, târziu mi-ai spus, la Lumea de Dincolo. Și-am știut de când eram niște hândrălai numa', ca-n clipa când aveam șapte ani și voiam să plec din Tape, am simțit până în străfunduri că noi doi vom trece cândva zidurile năprasnice. Am știut că ur-

sitele noastre au fost rânduie să se găsească și să se-amestece una într-alta.

Sufletul ar trebui să-mi zburde de bucurie acuma, dar ce să vezi? Am atâtea frici că nici nu le pot număra și-mi dau seama că nici prin cap nu-mi poate trece ce ne-așteaptă. Acuma totul e adevărat! Atâta de adevărat că mi-e și groază să-nchid ochii și să nu mă trezesc iar întemnițat și ăsta să fi fost un vis.

Aleodor i-a întins mâna și cei doi și-au prins palmele, ca în clipa în care făcuseră legământul de fărtați. Ar mai fi vrut să-i spună ceva, să-l liniștească, dar nici el nu era netulburat de toate cele întâmplate în ultimele zile și nu voia să-l mintă.

Trecuse de miezul nopții când prințul se trezi auzind foșnete. Vlahan dormea dus. Bidiviul său și Galben de Soare, care se adăpostiseră la câțiva stânjeni de stăpânii lor, furnăiră în somn.

– Urmează-mă, Aleodor, se auzi o voce duioasă de femeie.

El se ridică iute în picioare și abia dacă putea zări ceva împrejur. Focul se stinsese de ceasuri bune și era și-un frig îngrozitor.

– Nu-ți fie teamă, Aleodor...

Făcu câțiva pași prin desișul sihlei, dar degeaba. Era ca și cum vederea l-ar fi lăsat de tot. Se lăsa ghidat numai după șoaptele acelea misterioase.

– Încă puțin, Aleodor, încă puțin.